

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 5 Травень 2015

Щомісячна християнська газета

www.lifesource.com.ua

«Як когось його ненька
втішає, так вас Я потішу...»
(Ісаї 66:13).

ПОСПІШНІ ВИСНОВКИ

3

Чи ловили ви себе на думці, що інколи робите поспішні висновки? Скажімо, ви чекали на когось, а та людина не прийшла. Що ви про неї подумаете? Мабуть, враження складеться не найкраще. А можливо, у неї захворіла дитина чи вона забула вдома мобільний телефон і не може попередити вас про свої проблеми?

МАРІЯ

4

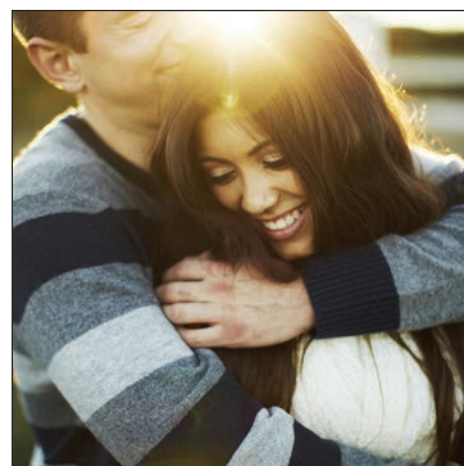
Зі Своєї Небесної Святини Ісус і сьогодні бачить кожну засмучену, зі зболілим серцем матір. Він бажає полегшити її тягарі, заспокоїти та зцілити. Будемо ж наслідувати подвиг Марії, матері Ісуса, терпляче переносячи негаразди життя.

ЖИТТЯ, ГІДНЕ НАСЛІДУВАННЯ

6

«Справжнє щастя – те, яке ні люди, ні обставини не можуть викрасти. Ти його знайдеш у духовному житті та посвяченні себе Господу і ближнім. Спробуй зробити щасливими тих, хто поруч із тобою, і ти сам будеш щасливий».

КОМПАС ВАШОЇ РОДИНИ

10

Біблія – це компас, який вказує шлях до щасливого подружнього життя. Біблія вчить нас вірності. Для багатьох чоловіків та жінок саме вірність є критерієм щастя, котрий допомагає побудувати правильне ставлення до родини та дітей. Таким чином, сім'я – це школа вірності.

Послушай, Бог

Ети строки найдены в шинели солдата Александра Зацепы, погибшего во время Великой Отечественной войны в 1944 году.

Послушай, Бог...
Еще ни разу в жизни
С Тобой не говорил я, но сегодня
Мне хочется приветствовать Тебя.
Ты знаешь, с детских лет мне говорили,
Что нет Тебя. И я, чужак, поверил.
Твоих я никогда не созерцал творений.
И вот сегодня ночью я смотрел
Из кратера, что выбила граната,
На небо звездное, что было надо мной.
Я понял вдруг, любясь мирозданием,
Каким жестоким может быть обман.
Не знаю, Боже, дашь ли Ты мне руку,
Но я Тебе скажу, и Ты меня поймешь:
Не странно ль, что средь ужасающего ада
Мне вдруг открылся свет, и я узнал Тебя?
А кроме этого, мне нечего сказать,
Вот только, что я рад, что я Тебя узнал.
На полночь мы назначены в атаку,
Но мне не страшно: Ты на нас глядишь...
Сигнал. Ну что ж? Я должен отправляться.
Мне было хорошо с Тобой. Еще хочу сказать,
Что, как Ты знаешь, битва будет злая,
И вот, хоть до сих пор Тебе я не был другом,
Позволишь ли ты мне войти, когда приду?
Но, кажется, я плачу. Боже мой, Ты видишь,
Со мной случилось то, что нынче я прозрел.
Прощай, мой Бог, иду. И вряд ли уж вернусь.
Как странно, но теперь я смерти не боюсь.

Ліпший від завойовника

Мудрий Соломон у книзі Приповістей 16:32 написав такі слова: «Ліпший від силача, хто не скорий до гніву, хто ж панує над собою самим, ліпший від завойовника міста». Стати кращим від завойовника міста – велика праця. У житті кожного з нас бувають свої перемоги, але перемога над собою є найбільшою з них. Це може стосуватися різних сфер життя: економічної, соціальної, духовної. Для організації свого часу і формування раціонально пояснити собі ситуацію, що склалася, і намагатися контролювати емоції, але остаточно викоринити проблему може тільки Бог. Він, даруючи нове серце, дасть і нові почуття, і думки. За допомогою сили Христа володійте своїм внутрішнім «містом» і будьте вільні в Ньому.

Тетяна Чурсіна

«Перехід через Червоне море» Лукас Кранх

ГАРАНТІЯ ПЕРЕМОГИ

День Перемоги – особливе свято для нашої країни. 70 років тому закінчилася найбільш кровопролитна війна XX століття. А в червні нас чекає скорботна дата – 74 роки від початку Великої Вітчизняної війни. Усе менше і менше залишається ветеранів, які брали участь у бойових діях. Досягло похилого віку покоління людей, які народилися в післявоєнний час. Та чи знаєте ви, дорогі друзі, що всі ми перебуваємо на арені вселенської битви? І не тільки перебуваємо, але й беремо в ній участь. Ця боротьба між Христом і сатаною точиться за серце кожної людини, що живе на Землі. На чиєму боці буде перемога? Це залежить від нас.

На самому початку подорожі ізраїльтян в Обітований край Господь дав їм урок. Цей урок важливий і для нас. Бог може зробити нас сильними та допомогти здобути перемогу. Отже, ізраїльтяни перебували на березі Червоного моря, обабіч височили гори, а з тилу стрімко наближався ворог. І коли вони були вже на межі відчаю, Господь послав звістку через Мойсея: «Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх повки! Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть! І промовив Господь до Мойсея: «Що ти до Мене кличеш? Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають!»» (Вих. 14:13-15). Стійте спокійно і рухайтесь вперед.

Чи можна стояти на місці й одночасно рухатися вперед? Цікаве запитання! Чи доводилося вам коли-небудь стояти в автобусі, поїзді чи літаку під час руху? Ви стояли спокійно? Більшість людей усвідомлюють марність ходьби між рядами в автобусі або літаку під час руху. Ви не тільки не приїдете швидше, а ще й можете втратити рівновагу й упасти! Тому ви спокійно стоїте. Водночас ви рухаетесь вперед зі значно більшою швидкістю, ніж якби ви вийшли з транспорту і намагалися бігти самі.

Як ізраїльтяни мали спокійно стояти й одночасно йти вперед? Вони мали стояти спокійно в тому, що стосувалося боротьби з ворогом, але просуватися вперед у вірі! У цьому відмінність між боротьбою віри і боротьбою з гріхами. Бог пропонує нам спрямувати свої зусилля на духовне зростання з Божою допомогою і застерігає нас від марних зусиль у боротьбі з гріхами.

Християнська письменниця Еллен Уайт писала: «Життя християнина являє собою битву і безперервну боротьбу, але перемога здобувається не людською силою, оскільки полем битви є серце людини. Головна

битва – найбільш грандіозна з усіх, у яких коли-небудь брала участь людина, – це підпорядкування свого «я» волі Божій і підпорядкування серця пануванню Божої любові... Самі по собі ми не можемо перемогти наші злі нахили та пожадання, які прагнуть панувати над нами. Ми не можемо перемогти могутнього ворога, що нас поневолив. Один Господь спроможний дарувати нам перемогу» (Нагірна проповідь Христа, с. 141, 142). Зверніть увагу на те, що йдеться про підкорення свого «я», віддачу себе під Боже керівництво, а не про боротьбу з гріхами.

У Біблії Бог вказує шлях до перемоги: «Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, – як і Я, перемігши, сів з Моїм Отцем на Його престолі» (Об'явл. 3:21). Як переміг Ісус? Він переміг завдяки тому, що покладався на силу Свого Небесного Отця, і завдяки взаєминам з Ним. Довіряючи могутності Отця, Ісус став Переможцем. Довіряючи Йому, вірячи в Нього, ми теж отримаємо перемогу. «А перемога, що перемогла світ, – це віра наша!» (1 Івана 5:4).

Зусилля людини повинні бути спрямовані на те, щоб щодня виділяти час для молитви і вивчення життя Христа заради спілкування з Ним. Боротьба з гріхом – це прагнення долати спокуси і викоринювати гріхи, воювати проти диявола і сил темряви. У Посланні до ефесян 6:12 апостол Павло говорить, що ми боремося «не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби». Якщо наша боротьба не з тілом і кров'ю, то як же нам її вести? Як боротися з духом?

Існує тільки один спосіб. Ми повинні кликати на допомогу Христа, щоб Він вів бій за нас. Апостол Павло перестерігає: «Нарешті, зміцнюйтеся Господом та могутністю Його сили» (Ефес. 6:10).

Далі він закликає нас зодягнутися в повну Божу зброю – це виглядає так, ніби треба йти на битву! Уважно прочитаємо, про яке всеозброєння йдеться: «Отож, стійте, підпережіться істиною, зодягніться в броню праведності, взуйтеся в готовність благовістити мир. Понад усе візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого; візьміть шолом спасіння і духовний меч, яким є Боже Слово.

Постійно моліться духом всякою молитвою і проханням, дбайте про

це з усякою витривалістю і блананням за всіх святих» (Ефес. 6:14-18). Ця зброя для війни, у якій потрібно стояти на одному місці. Про це згадується неодноразово: «Зодягніться у всю Божу зброю, щоб ви могли протистати» (Ефес. 6:11), «Все подолавши, вистояти» (Ефес. 6:13), «Отож, стійте» (Ефес. 6:14). Кожен із перерахованих видів зброї Божої, у яку ми повинні зодягнутися, пов'язаний із відносинами з Богом або боротьбою віри. Види «зброї» такі: істина, праведність, готовність нести Благую звістку світові, віра, спасіння, молитва та Слово Боже. Той, хто споряджений таким чином, буде не тільки готовий спокійно стояти, коли справа стосується боротьби з ворогом, але й просуватися вперед у довірливих взаєминах і вірі в Бога.

Не намагайтеся йти вперед, якщо ви не стоїте спокійно, бо обов'язково впадете! І не стійте на місці без просування вперед, інакше ваша віра буде пасивною і незабаром почне згасати. Непохитно стійте і йдіть вперед. Це єдиний шлях до перемоги!

Перемога незмінно здобувається завдяки тому, що ми дивимося на Ісуса і довіряємо Його могутності. Ми не можемо перемогти, якщо намагаємося «допомогти» Богові, дозволяючи Йому робити частину роботи і водночас самостійно «стріляючи по ворогові» з-за рогу. Хоч перемога – це справа Бога, але ми можемо співпрацювати з Господом через пошук щоденних відносин з Ним, надаючи Йому можливість Самому боротися з ворогом.

Коли ми дивимося на себе, то неминуче зазнаємо поразки, а коли піднімаємо погляд на Христа, перемога приходить до нас. «Та подяка Богові, що Він дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа!» (1 Кор. 15:57).

Підготувала Юлія Коровіна

ПОСПІШНІ ВИСНОВКИ

Чи ловили ви себе на думці, що інколи робите поспішні висновки? Скажімо, ви чекали на когось, а та людина не прийшла. Що ви про неї подумаете? Мабуть, враження складеться не найкраще. А можливо, у неї захворіла дитина чи вона забула вдома мобільний телефон і не може попередити вас про свої проблеми?

Ні, я не намагаюся виправдати людську безвідповідальність. Мені вкрай не подобається ця риса характеру, адже дуже складно співпрацювати з безвідповідальними людьми. Та інколи ми справді робимо поспішні висновки.

Пригадую час, коли я працювала вчителем в одній із київських шкіл. Я викладала українську мову та літературу.

Спливає в пам'яті урок української мови в 5-му класі. За програмою це був урок розвитку зв'язного мовлення. Перед п'ятикласниками стояло завдання: написати листа близькій людині: мамі, татові, бабусі чи дідусю. Можна було також написати листа своєму другові. Я пояснила дітям завдання, і вони розпочали письмову роботу на аркушах паперу. Проте мене непокоїло те, що один хлопчик не почав писати. Вважаючи, що він збирається з думками, я не відволікала його, а просто спостерігала.

Минав час, але хлопчик сидів, відклавши ручку й замислившись. Я зробила йому зауваження і спонукала до виконання завдання. Та, на жаль, він не написав жодного рядка.

Минуло тридцять хвилин уроку, а

в одного учня аркуш паперу залишався чистим. Мені довелося серйозніше з ним поговорити, попередивши, що за відсутності виконаної роботи мені як вчителю доведеться поставити йому одиницю. Хлопчик опустил голову, проте й далі нічого не писав. Оскільки такого в моїй педагогічній діяльності раніше не було, це мене вкрай стривожило.

Ось і задзвенів дзвінок, урок закінчився. Усі діти здавали свої роботи. Зібравши всі аркуші, я попросила учнів вийти з класу. Лише одного учня попросила залишитися. Його аркуш був чистим, ручка лежала поруч.

Зачинивши двері кабінету, я сіла за парту біля хлопчика й суворо запитала:

– Дмитре, чому ти весь урок просидів, не виконавши завдання? Невже так важко було написати листа мамі чи татові?

– Моя мама... вона живе окремо, її позбавили батьківських прав... – із сумом у голосі промовив хлопчик.

– Тоді треба було написати листа татові, – уже з іншою інтонацією сказала я.

– Мій батько у тюрмі... – тихо відповів Дмитрик.

– Ну а бабусі? – співчуваючи, запитала я в нього.

– У мене немає рідної бабусі. Я живу із чужою бабусяю – опікуном. Вона мене часто б'є.

На очах у хлопчика з'явилися сльози. Моє серце стиснулося від співчуття та болю.

– Дмитрику, а може, тобі потрібно було написати листа своєму другу чи

однокласнику?

– У мене в класі немає справжніх друзів. Вони насміхаються з мене...

– А знаєш що, – запропонувала я, – давай ти напишеш листа мені, Інні Анатоліївни. Ти не проти, щоб я стала твоїм другом?

– Гаразд, – уже з надією в голосі промовив хлопчик.

Ми з ним усю перерву писали мені листа. А я дивилася на свого учня й думала: «Бідна дитина... Боже, допоможи цьому хлопчику, який вже знає, що таке страждання».

Одна моя знайома, почувши розповідь про Дмитрика, виявила бажання допомогти йому. Вона запропонувала певну суму грошей і попросила мене піти разом із хлопчиком на базар, щоб купити йому спортивний костюм. Ви не уявляєте, яким щасливим був Дмитрик, отримавши в подарунок новий спортивний костюм! Крім того, він отримав смачні гостинці. Тепер на очах хлопчика не було сліз, вони сяяли радістю. Я дивилася на нього і думала: «Богові небайдужа доля кожного з нас. Він уже допомагає цій дитині».

І ще один урок я почерпнула із цієї історії: не слід робити поспішних висновків.

Варто розібратися в кожній ситуації та зрозуміти людину, а не просто поверхнево оцінювати обставини!

І. Джердж

ВІН ЗАЛИШИВСЯ ЖИВИМ

Коли мені було сім років, моя бабуся вивчила зі мною молитву «Отче наш». Розпочалася Велика Вітчизняна війна, і мого батька забрали на фронт. Він був комуністом.

І ось я почала щоденно зранку та ввечері молитися Богові молитвою «Отче наш», а наприкінці просила: «Господи, спаси мого татуса». Я завжди закінчувала молитву подякою Богові за те, що Він чує мене.

Батько дійшов до Берліну і навіть не був поранений. Після закінчення війни він успішно повернувся додому. Одного разу батько розповів таку історію: «Нас оточили. Фашисти йшли в наступ з танками, бомбардували з літаків.

Бій був запеклим. Від вибухів стало темно – не видно ні неба, ні землі. Під час бомбардування мене накрило землею, а коли я опритомнів, то побачив перед собою білого ангела з крилами. Я чітко почув голос: «Ти не загинеш, за тебе молитися твоя донька!»».

Я дуже вдячна Богові за почуту молитву й за те, що батько повірив Господу і залишився живим!

Олександра Огородник

Чистота мови свідчить про чистоту душі.

Скачков І. М.

ЧИСТОТА МОВИ

Коли ми вимовляємо або чуємо слова «чистий», «чистота», то уявляємо чисту кімнату, чистий двір, чистий одяг. Це естетично приємно і корисно для здоров'я. Адже не секрет, що невидимі для ока кліщі, грибки, віруси, мікроби вкрай полюбують жити в неприбранних кімнатах, брудному одязі та постільній білизні.

А от як бути із чистотою мови? Серед усіх живих істот тільки людина має здатність висловлювати власні думки та почуття за допомогою слів. Багато чого в нашому житті залежить

від того, що і як вимовляється: «Золоті яблука на срібній тарелі – слово, проказане часу свого» (Прип. 25:11). Адже слово може зіграти теплом любові або обпекти холодом байдужості, зцілити рани душі та тіла або завдати болю і страждань.

І можна сказати без перебільшення, що саме слова багато в чому визначають життя і долю людини. Соломон, чий висловлювання вирізнялися особливою мудрістю та виразністю, зауважив: «Смерть та життя – у владі язика»

(Прип. 18:21).

Про що свідчить наша мова? За певними ознаками та змінами в нашому тілі лікар може діагностувати серйозні відхилення чи навіть хвороби. А наша мова визначає, якою є наша душа, серце, тобто які ми насправді. Пам'ятаю, як під час служби на флоті ми з товаришами отримали звільнення в місто. Тоді я ще серйозно не замислювався про Бога, але знав, що моя мама молиться за мене, за що я їй дуже вдячний і сьогодні, коли молюся вже за своїх дітей. Тоді я познайомився з привабливою й цікавою дівчиною. Із собою я прихопив транзисторний приймач, увімкнув приємну музику, як раптом ця дівчина з роздратуванням обурилася: «Та вимкни ти цю гидоту!». І я вимкнув, усе вимкнув: і приймач, і серце. Це була наша перша й остання зустріч. Я зрозумів, що в душі вона зовсім інша – не та, за кого себе видає.

Прислів'я говорить: «Зустрічають за одережу, а проводжають за розумом!». У Біблії сказано, що Бог дав людині дар мови. Чому ж наші погані слова є гріхом перед Господом?

Завдаючи болю, вживаючи лайливі слова, ми тим самим принижуюмо й ображаємо не тільки людину, але й Бога, Котрий її створив. Чистота мови свідчить про чистоту душі.

Життя – це шанс, скористайся ним.

Життя – цеф мрія, здійсни її.

Життя – це кохання, насолоджуйся ним.

Життя – це боротьба, здобудь у ній перемогу.

Життя – це краса, милуйся нею.

Життя – це виклик, прийми його.

Життя – це скарб, бережи його.

Життя – це таємниця, пізнай її.

Життя – від Бога, бережи його!

А КТО СКАЗАЛ: ЗАКОНЧИЛАСЬ ВОЙНА? ■

А кто сказал: закончилась война, И люди стали жить в любви и мире? Ловушки ставит ловко сатана – И поле боя есть даже в квартире.

Вражда и дразги – мир, увы, таков, Но мы сразиться с дьяволом готовы. И вечный бой, и нет отставников Во славном стане воинов Христовых.

Что возраст? Не уходим мы в запас, Плотней ряды смыкаем боевые. Нет оренов, и званий нет у нас, И перед Богом все мы рядовые.

Мы воины Христа, а значит, мы Несокрушимы – пусть трепещут бесы. Спешим заблудших вывести из тьмы, Спасти от духов злобы поднебесной.

Нет, не уходят воины в запас, Идет война в пучине мирных будней. Поскольку дело правое у нас, Разбит противник, безусловно, будет.

Незримый фронт, духовная война, Где Слово – меч, а Библия – как зная. Пускай кусает локти сатана – Бессилен он, ведь Сам Всевышний с нами.

Господь помазал ратникам уста, Свет воссиял, сердца зарделись следом. А впереди Пришествие Христа, А вместе с Ним Великий День Победы!

Валерий Шумилин

Закон і справедливість

Обговорюючи дотримання Десяти Заповідей, один чоловік сказав: «Я непогано впорався. Думаю, мені можна поставити “зараховано”». Звучить підбадьорливо, однак що мається на увазі під «зараховано»?

У коледжі викладач має право поставити студенту залік, якщо той засвоїв не менш ніж 70 % матеріалу за програмою. Чи означає це, що, дотримуючись семи з Десяти Заповідей, ми можемо розраховувати на отримання позитивної оцінки від Бога? Такий підхід не спрацює навіть у соціально-правовій сфері. Більшість людей, які сидять у в'язницях, дотримувалися законів не менш ніж на 70 %, але все ж через порушення лише одного з них потрапили за ґрати.

Чи достатньо бути слухняним на 70 % чи навіть на 90 %? Апостол Яків пише, що навіть якщо ми дотримуємося дев'яти заповідей, нехтуючи лише однією, то все одно винні в порушенні всього Закону (див. Якова 2:10-12). Чи бажаєте ви силою Спасителя виконувати все, що наказав вам Господь? То чому б не присвятити себе Христу повністю? Чи відгукнетесь ви на Його заклик сьогодні? Заради вашого спасіння Господь віддав усе. Чи готові ви відповісти Йому тим самим?

Марія – мати Ісуса

Є люди, імена яких назавжди закарбовані в історії. Вони не належать до якогось одного періоду часу чи до певного народу – вони належать історії та завжди є прикладом для наслідування. Такою людиною є Марія, мати Ісуса Христа.

«Посланий був ангел Гавриїл від Бога до галилейського міста, названого Назаретом, до діви, зарученої з чоловіком на ім'я Йосип, із дому Давида; а ім'я діви – Марія. І прийшовши до неї, сказав: Радій, сповнена благодаті! Господь з тобою, благословенна ти між жінками. Вона стривожилася від цих слів і міркувала, що означало б це привітання. Та ангел сказав їй: Не бійся, Маріє, бо ти знайшла благодать у Бога. І ось, ти зачнеш в утробі й народиш Сина, і даси Йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього буде названий; і дасть Йому Господь Бог престол Його батька Давида, і довіку царюватиме в домі Якова, і Його царюванню не буде кінця! І озвалася Марія до ангела: Як станеться це, коли я чоловіка не знаю? У відповідь ангел сказав їй: Дух Святий зійде на тебе, і сила Всевишнього тебе огорне; тому й Святе, що народиться, назветься Сином Божим... А Марія промовила: Ось, я раба Господня, нехай буде мені за словом твоїм!» (Луки 1:26-35, 38).

Пророчі слова ангела Гавриїла: «Радій, сповнена благодаті! Господь з тобою, благословенна ти між жінками», – виконалися не за життя Марії, а значно пізніше, коли людство зрозуміло й належно оцінило Голгофський подвиг її Сина Ісуса. А за свого життя вона знала багато горя, туги й скорботи.

Коротку радість і невимовну печаль Марії оспівали у своїх віршах багато поетів, художники зобразили в картинах, композитори – у музичних творах. Подвиг матері Ісуса повинна пам'ятати кожна людина, адже ця жінка є зразковим прикладом беззаперечного послуху Богові, мудро-го виховання дитини, терпіння серед життєвих труднощів.

Марія – приклад послуху Богові

До зустрічі з ангелом Гавриїлом про життєвий шлях Марії Святе Письмо не згадує. Але слова Божого посланця: «Радій, сповнена благодаті! Господь з тобою, благословенна ти між жінками», – є найкращою характеристикою її життя. Про покору й відданість заклику Господньому свідчить її відповідь на ангельську вістку: «Ось, я раба Господня, хай буде мені за словом твоїм!» (Луки 1:38).

Навіть високо шановані біблійні особистості не завжди виявляли такий безумовний послух, як ця молода самовіддана дівчина.

Марія – приклад у вихованні дітей

Проблема виховання дітей – одна з найгостріших проблем сучасності, саме в ній криється більшість негараздів сім'ї, школи, церкви та держави. Сьогодні випускається безліч

МАРІЯ

найрізноманітнішої літератури на цю тематику, але питання виховання дітей і досі актуальне.

Однак єдиною літературою, якою користувалися Марія та Ісус, були старозавітні Писання. Христос їх настільки добре знав, що вже у 12-річному віці міг розмірковувати про них на рівні із сивобородими рабинами, які «дивувалися з Його розуму та відповідей» (Луки 2:47). Навчальними закладами для Ісуса були єрусалимський храм та місцева синагога в Назареті, яку Він за звичаєм Своїм відвідував щосуботи (див. Луки 4:16). А характеристику оточенню, яке могло позитивно вплинути на Його виховання, дав Нафаніл: «Чи може бути щось доброго з Назарета?» (Івана 1:46).

Марія – приклад терпіння серед життєвих труднощів

Якщо про Сина Марії пророк Ісаї сказав, що Він «страдник, знайомий з хворобами» (Ісаї 53:3), то про неї можна сказати, що вона «жінка, яка знала горя й болю». Усі переживання Марії були пов'язані з її Сином Ісусом, Сином Божим, Месією.

Ці переживання розпочалися невдовзі після благовіщення ангела Гавриїла про народження її Сина для особливої місії: Він «назветься Сином Божим» (Луки 1:35) і «спасе Свій народ від його гріхів» (Матв. 1:21). У наступні роки християнської ери народження Христа принесло Марії велику шану й честь, але в дні, коли повинен був народитися Ісус, її не розуміли навіть найближчі люди. «Йосип, її чоловік, будучи праведним і не бажаючи її ославити, вирішив таємно відпустити її» (Матв. 1:19). А далі переживання змінювалися одне за одним.

Переживання у Вифлеємі

Уявіть собі, які труднощі пережила Марія у Вифлеємі, коли не знайшлося місця, де вона в нормальних умовах змогла б народити Дитину. Їй довелося

народити Спасителя світу в хліві, в антисанітарних умовах. Із плином часу ми втрачаємо гостроту реальності й не зважаємо, що пологи Марії відбулися в стійлі для худоби, що Немовля поклали в ясла (див. Луки 2:16). Ясла – це довгий дерев'яний жолоб або ящик, куди господар кладе сіно та запарену солом'яну січку. Інакше кажучи, місце для новонародженої Дитини було не таким, як ми собі уявляємо.

Якось на свято Різдва знайомий православний священник запросив мене разом із п'ятирічним сином відвідати місцевий храм. Він провів нас до мініатюрного вертепу майстерної роботи: тут стояли ослики й корівки, лежало довкола запашне сінце, янголятко тримало кошичок. Якщо в кошичок покласти копійку, ангелятко схилило голівку, ніби дякуючи. Освітлення різнокольоровими лампочками надавало цій картині вражаючої краси.

– Тату, як би я хотів тут народитися! – захоплено вигукнув син.

«Як йому показати всю реальність того, в яких умовах народився Ісус?» – подумав я. Повертаючись додому, ми зайшли до нашого сусіда, у якого було двоє коней і корова з телятком. Я попросив господаря показати нам стайню та ясла. Коли ми оглядали це приміщення, син не промовив ані слова. Подякувавши господарю, ми пішли додому. Удома син сказав: «Тату, як добре, що я там не народився!»

Це реакція безтурботної дитини. А що пережила Марія? Скільки душевних тривог вона перенесла, коли почувла, що цар Ірод задумав убити її Сина? А ви можете уявити, скільки труднощів і переживань випало на її долю в чужій країні, в Єгипті? Подумайте, як вразили її серце неспокійні повідомлення про те, що священники вороже ставляться до Ісуса та вирішили убити Його.

Переживання Марії на Голгофі
Особливо важкі переживання

ХТО ТАКІ АНГЕЛИ?

подобається, коли його зображують бридкою, смішною й огидною істотою – напівтвариною, напівлюдиною. Усе це дозволяє йому приховати свої справжні наміри й характер.

«Під вплив злих духів найбільше підпадають ті, хто, незважаючи на пряме й вичерпне свідчення Писання, заперечує існування і діяльність диявола та його ангелів. Доки нам нічого не відомо про їхню підступність, вони мають неймовірний успіх; чимало людей приймають їхні пропозиції, вважаючи, що діють на власний розсуд. Ось чому сатана, у міру того, як ми наближаємося до кінця часу, діятиме з величезною силою, щоб зводити і губити, поширюючи при цьому думку, ніби його взагалі не існує. У цьому й полягає тактика сатани приховати себе та свої дії» (Велика боротьба, с. 516).

Нам потрібно пам'ятати: незважаючи на шаленість сатанинських сил у сучасному світі, кожен має свого ангела-охоронця, який захищає та піклується про нас (Із книги «Велика боротьба» Еллен Уайт).

Заноза в серці: провина та образа. Як зцілитися?

Заноза – вкрай неприємна річ. Видаляти занозу боляче, іноді доводиться робити надріз, а якщо вона увійшла глибоко – оперувати. Заноза – чужорідне тіло. Вона не приживеться, не стане частиною живої тканини. Організм по-всякчас буде прагнути відторгнути непроханого гостя. Заноза здатна спровокувати абсцес і навіть сепсис. Подальше її перебування в тілі може бути несумісним із життям.

Заноза в серці – це образа. Серце змагає від болю, кровоточить, надривається, стогне. З таким болем людина не може нормально їсти, спати, працювати, повноцінно жити. А зворотний бік образи – провинна, що також є справжньої занозою, і хоч причина її виникнення дещо інша, шкода від неї не менша. Лише видалення, очищення, звільнення допоможуть отримати зцілення.

Це боляче, страшно і важко, але пробачити необхідно. Не потрібно нікого

виправдовувати, вигадувати причини, пом'якшувати обставини, підмінити поняття... Це марно. Просто пробачити. Завдяки прощенню завданої образи існує шанс видалити занозу цілком і без залишку. «Будьте ж добрими одне до одного, милосердні, прощаючи одне одному, як і Бог через Христа вам простив!» (Ефес.4:32). Можливо, буде невимовно боляче. Однак іноді потрібно розлучитися з меншим, аби зберегти більше. Живе серце незрівнянно більше, аніж маленька, хоч і підступна, заноза-образна. Повірте: є за що боротися і терпіти. Якщо серце страждає від занози-провини, попросіть Бога пробачити вас та очистити. І будьте певні, Він це зробить. «А Господеві, нашому Богові, – милість та прощення...» (Дан.9:9). «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9).

Мине час – і рана обов'язково загоїться. Залишиться маленький шрам, котрий буде лиш нагадувати про даровану Богом здатність прощати.

Буровцева Г.П.

► чекали Марію на Голгофі. Її Сина зарахували до злочинців і засудили до розп'яття на хресті. Давайте спробуємо уявити собі Голгофу та все, що там відбувалося. «Матір Ісуса, яку підтримував Іван, улюблений учень Ісуса, йшла за своїм Сином на Голгофу. Вона бачила, як Він падав під тягарем хреста, і їй дуже хотілося підтримати Його, обмити закривавлене чоло, поранену голову. Але їй не дозволили це зробити. Вона, як і учні, усе ще сподівалася, що Ісус виявить Свою Божественну силу і звільниться з рук ворогів. І знову вона втрачала мужність, пригадуючи, що Він Сам передрікав теперішні події. Коли розбійників розп'яли, її огорнула страшна тривога. Чи дозволить Він – Той, Хто давав життя мертвим, – розп'ясти Себе?... Вона бачила, як Його руки розтягнули на хресті, узяли молоток і цвяхи. А коли цвяхи вп'ялися в Його ніжне тіло, учні винесли знепритомнілу матір Ісуса з натовпу» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 744).

Але вона не змогла довго бути подалік від Сина. І ось мати знову стоїть біля підніжжя хреста, її підтримує Іван. Дивлячись на Марію, не можемо не пригадати пророчі слова старця Симеона, сказані їй в єрусалимському храмі: «Тобі самій меч прошиє душу» (Луки 2:35). Саме тут, на Голгофі, вони виконалися. Саме тут меч страждань «прошив» душу Марії. **Вона стояла біля хреста, немов паралізована всім тим, що відбувалося. Вона могла б відвернутися й піти, щоб не бачити жаху Голгофи, не бачити передсмертних мук свого Сина. Але вона стоїть біля хреста і своєю присутністю підбадьорює Ісуса у звершенні Його подвигу.**

Ставлення Ісуса до страждань матері

Як Христос поставився до серця Своєї матері, пробитого мечем невимовного горя? Завдяки апостолу Івану ми можемо побачити ніжну турботу Господа про Свою матір: «Біля Ісусового хреста стояла Його мати...

Побачивши матір і учня, який стояв поряд і якого любив, Ісус промовив до Своєї матері: Жінко, ось твій син! Потім звернувся до учня: Ось твоя мати! І відтоді взяв її учень до себе» (Івана 19:25-27).

Помираючи на хресті у невимовних муках, Ісус звершував справу, заради котрої покинув Небо і прийшов на Землю. План спасіння людського роду, доля всього Всесвіту залежали від цієї миті. У порівнянні із цими глобальними цілями, що являла собою немолода, квола, бідна мати з розбитим серцем? Однак Бог дивиться на речі й на людей не так, як смертні істоти. Ісус у передсмертних муках помічає постать дорогої Його серцю людини, Він бачить із хреста Свою самотню матір, співчуває її горю та піклується про її майбутнє. Христос не мав грошей, щоб забезпечити її, але Він дав їй найдорожче – любов і ніжну синівську турботу Свого улюбленого учня Івана. Слава Богу, що у цієї матері був такий Син!

Зі Своєї Небесної Святини Ісус і сьогодні бачить кожну засмучену, зі зболілим серцем матір. Він бажає полегшити її тягарі, заспокоїти та зцілити. Будемо ж наслідувати подвиг Марії, матері Ісуса, терпляче переносячи негаразди життя.

Будемо частіше подумки приходити на Голгофу й стояти біля розп'ятого Спасителя. Тоді й до нас пролунають Його слова: «Хто чинитиме волю Мого Отця, Який на небі, той є Моїм братом, і сестрою, і матір'ю!» (Матв. 12:50).

*Статтю підготував
Богдан Стасюк*

Радість

Радість – це веселість, відчуття глибокого душевного задоволення. Чи існує універсальне джерело радості, здатне підживлювати всіх без винятку? На перший погляд, ні, бо ж у різних людей радість викликають зовсім різні речі. Однак душевного спокою та рівноваги матеріальні речі не здатні забезпечити. Саме звідси й розпочинаються пошуки того, що могло б принести справжню радість.

Ця емоція позитивно впливає на організм людини. У Прип.17:22 сказано: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості». Згідно із цим текстом, радість можна розглядати не як швидкоплинне відчуття, а як постійний стан, у якому перебуває людина. Радість дає Бог, вона є невід'ємною складовою Божого Царства. У Посланні до галатів 5:22 радість названа одним із плодів Духа Святого: «Плід же Духа – любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра». А в Посланні до римлян 14:17 записано, що саме радість являє собою Царство Боже: «Бо Царство Боже... радість у Святому Дусі».

З наступного біблійного уривку можна дізнатися, що є причиною повної радості: «Про те, що було від початку, що ми почули, що побачили на власні очі, що ми оглядали і до чого доторкнулися наші руки, – про Слово життя; і життя з'явилося, і ми побачили, і свідчимо, і сповіщаємо вам вічне життя, яке було в Отця і з'явилося нам. Те, що ми побачили й почули, сповіщаємо й вам, щоб і ви мали спільність з нами. А наша спільність – з Отцем і з Його Сином – Ісусом Христом» (1 Івана 1:1-4). Отже, причиною повної радості є спілкування з Богом, розуміння того, що Він дарує нам вічне життя в єдності з Ним.

Спілкування з Богом зміцнює віру в Його обітниці, завдяки чому із серця зникає почуття невпевненості в завтрашньому дні, хвилювання за майбутнє.

Бог дарує справжній духовний мир і повну радість. Спілкуйтеся з Ним – і ваше серце буде радіти!

БОГ ЕСТЬ

Перепутаны напрочь путеводные знаки,
Как нарочно, дороги сошлись в тупиках.
Ищет мира душа, натываясь на драки,
Ищут света глаза и блуждают впотьмах.
Нет там линий прямых, а одни перекосы,
Нет прохладной воды, только сера с огнем,
И тогда посреди вот такого хаоса
«Бога нет!» – скажет кто-нибудь в сердце своем.
А ведь где-нибудь там, за небесною высью,
Или, может быть, рядом, всего в двух шагах,
Обитают, от воли людской независим,
Тот, Кто воду сумел заключить в облаках.
Тот, Кто небо соткал тоньше праздничной ткани,
Разложил, как картинки, леса и луга,
Океан сотворил и Своими руками
Ни на чем нанизал ярких звезд жемчуга.
Я, помимо всего, рассказал бы о многом,
Я бы тысячу фактов тебе показал!
Ну зачем в своем сердце сказал ты: «Нет Бога»?
Так легко, так бездумно, так просто сказал!
Ты, наверно, к Нему не стучался ни разу,
Не искал ты Его и к Нему не взывал.
И вот так второпях необдуманной фразой
Путеводную к истине нить оборвал!
Разве можешь судить о конце и начале?
Или точку опоры найти в пустоте?
Обратись! Ведь за тех, кто Его отвергал,
Иисус умирал на Голгофском кресте!
А потом Он воскрес, торжествуя над смертью,
Чтобы мне и тебе обратиться и жить.
Так что верьте хотите, хотите не верьте,
Этой правды не сможет ничто изменить!
Есть Господь! Потому все ликовит и дышит:
От бездонных морей до утесов и скал.
Жив Господь! И имеющий уши да слышит,
Что безумец раскаялся в том, что сказал!
Перепутаны знаки вдоль дорог запыленных,
И звучит для уставших благодатная весть.
Там, где меньше безумцев, – там больше спасенных.
Есть спасенье на свете! И Бог тоже есть!

Леонид Писарчук

ЗАЗДРІСТЬ

ЗАЗДРІСТЬ ДО КОРИСТУВАЧІВ СОЦМЕРЕЖ МОЖЕ ПРИЗВЕСТИ ДО ДЕПРЕСІЇ

Дослідники з Університету Міссурі та Наньянського технологічного університету зазначають: «Те, з якою метою людина використовує соціальні мережі, має велике значення. Якщо вона в такий спосіб підтримує зв'язок з родиною та друзями, то в цьому немає нічого поганого. Однак деякі люди за допомогою соціальних мереж стежать за іншими. Саме це призводить до депресії».

Фахівці з'ясували, що повідомлення в мережі про відпочинок за кордоном, новий будинок, автомобіль або щасливі відносини викликали заздрість у користувачів, які звикли стежити за чужим життям. Люди, які заздрили та порівнювали своє життя з життям інших, частіше страждали від депресії. Тих же, хто використовував сайт виключно для спілкування, негативні наслідки обходили стороною.

Учені вважають, що користувачі соціальних мереж повинні знати про можливий ризик. Слід розуміти, що люди, як правило, розміщують інформацію лише про позитивні аспекти свого життя. Потрібно пам'ятати про це і не заздрити іншим. Одна з Божих заповідей говорить: «Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ні невіляниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що у ближнього твого!» (Вих. 20:17).

Велика княгиня Єлизавета Федорівна на містку по дорозі в село Насоново

ЖИТТЯ, ГІДНЕ НАСЛІДУВАННЯ

Коли йдеться про принцес, ми розуміємо, що мати такий титул можуть тільки особи, у яких котрих тече блакитна кров. Найчастіше в нашій уяві постає елегантна дама, яка знає собі ціну, вихована у вищому суспільстві, отримала гарну освіту, якій, здається, доступно все в цьому світі, розпещена, примхлива, свавільна. Проте історія знає чимало гідних принцес, у яких ми можемо багато чого повчитися. Маленька Елла Гессен-Дармштадтська (1864-1918) була дочкою англійської принцеси Аліси та німецького великого герцога Людвіга IV. Родина була протестантською, і дітей виховували вимогливо. «Принцеси анітрохи не кращі і не вищі за решту людей», – запевняли дівчинку з дитинства. Маленька принцеса успадкувала почуття жалю та милосердя: перед її очима був приклад матері, стурбованої долями знедолених і хворих людей. Елла рано дізналася, що таке страждання і смерть, і це вплинуло на її характер, навчило втішати людей. Коли їй було 9 років, нещасний випадок забрав життя її трирічного брата, потім від дифтерії померла чотирирічна сестра, а в 14 років вона залишилася без матері.

У травні 1884 року Елла вийшла заміж за великого князя Сергія Олександровича, сина російського імператора Олександра II. Шлюб був

щасливим. Після заміжжя вона стала Єлизаветою Федорівною. Дружина Московського генерал-губернатора, велика княгиня Єлизавета Федорівна багато часу і коштів витратила на благодійність, відвідувала лікарні, в'язниці, дитячі притулки і будинки для людей похилого віку. «Я багато думала, читала і благала Господа вказати мені правильний шлях, – писала вона своєму батькові, – оскільки хотіла знайти істинну сильну віру в Бога».

Минали роки. 4 лютого 1905 року, почувши вибух, велика княгиня з криком «Сергія вбили!» кинулася на площу. Підбігши до залитого кров'ю Сергія Олександровича, без галасу і сліз вона почала збирати шматки одягу кілька хвилин тому ще живого чоловіка.

У перші дні після трагедії вона нічого не їла і багато молилася. На третій день княгиня поїхала у в'язницю до вбивці з надією, що він покається. Єлизавета Федорівна не відчувала до нього ненависті, більше того, вона подала імператору Миколі II прохання про помилування, але воно було відхилене.

Відтоді весь сенс життя Єлизавети Федорівни полягав у тому, щоб віддавати себе без залишку служінню Христу та ближнім. Вона купила ділянку землі на Великій Ординці, де і розташувався Марфо-Маріїнський монастир: два храми, лікарня (згодом найкраща в Москві), аптека з

безкоштовними ліками для бідних, дитячий притулок і школа.

Княгиня дбала про кожен побутову дрібницю, облаштовуючи лікарню або гімназію, віддавала всі сили, винахідливість, творчість та енергію.

«Я повинна бути сильною, щоб втішати, підбадьорювати своїм прикладом. У мене немає ані розуму, ані таланту – нічого в мене немає, крім любові до Христа. Відданість Йому ми можемо висловити, втішаючи інших людей, – саме так ми віддамо Йому своє життя», – писала велика княгиня.

Товариство захисту літніх артистів, безкоштовна лікарня для військових лікарів, товариство покровителів безпритульних і звільнених з місць ув'язнення неповнолітніх, товариство захисту, виховання і навчання сліпих дітей, Дамський тюремний комітет – скрізь Єлизавета Федорівна залишала сліди своєї турботи. Вона опікувалася дітьми, чий батьки тимчасово втратили роботу, створила гімназію для сиріт загиблих воїнів, дбала про навчання і працевлаштування інвалідів війни, відкрила санаторій для поранених. Складно згадати все. Віддаючи себе людям, княгиня до такої міри забула про себе, що категорично відмовилася залишати Росію, коли над країною і будинком Романових нависла неминуча загроза. Чи не до цього готувало Еллу все її життя? Велику княгиню заарештували на третій день Великодня

1918 року і в травні привезли до сибірського міста Алапаєвська.

Уночі 18 липня 1918 року Єлизавету, черницю Варвару та інших членів сім'ї Романових відвезли до покинутої шахти 60-метрової глибини, побили і скинули вниз. Першою зіштовхнули княгиню, яка голосно молилася: «Господи, прости їм, бо вони не знають, що роблять!» Услід за мучениками були кинуті гранати – дві з них, які не розірвалися, потім знайшли поруч із тілом великої княгині. Селянин, який випадково опинився неподалік від місця страти, чув херувимську пісню, яка доносилася з глибини шахти, – це співали мученики. Там вони і померли від голоду й отриманих поранень. 1920 року труну з Єлизаветою Федорівною було доставлено в Єрусалим і згодом встановлено у храмі Марії Магдалини біля підніжжя Оливної гори.

Ті, хто знав княгиню, були впевнені: вона до останнього подиху не дозволила собі ані слова нарікання.

«Щастя, – писала Єлизавета Федорівна Романова, – полягає не в тому, щоб жити в палаці і бути багатим. Усе це можна втратити. Справжнє щастя – те, яке ні люди, ні обставини не можуть викрасти. Ти його знайдеш у духовному житті та посвяченні себе Господу і ближнім. Спробуй зробити щасливими тих, хто поруч із тобою, і ти сам будеш щасливий».

БІБЛІЙНИЙ ЕТИКЕТ

1. Піднімайтеся на знак поваги до літніх людей (Левит 19:32).
2. Особливу повагу виявляйте до батька та матері (Вих.20:12).
3. Шанування батьків надає характерові привабливості та гідності (Прип.1:8,9).
4. Доброзичливо ставтеся до людей з фізичними вадами: сліпих, глухих та ін. (Левит 19:14).
5. Виявляйте доброту до тих, хто переніс тяжке горе (вдови, сироти), не утискайте їх (Вих.22:22-24).
6. Будьте привітними і добрими до всіх (2 Тим.2:24).
7. Чоловіки мають поважати жінок (1 Петра 3:7).
8. Жінкам не слід прагнути до панування над чоловіками. Вони мають визнавати першість сильної статі (1 Тим.2:12, 13).
9. Ніщо так не підсилює жіночої краси, як «лагідний та мовчазний дух» (1 Петра 3:1-5).
10. «Краса – то омана, а врода – марнота, жінка ж богобоязна – вона буде хвалена!» (Прип.31:30).

ТВ-програма на травень (03.05 - 09.05)*

НЕДІЛЯ 3 травня		18:00	Храмовые праздники	15:00	Ломастер	11:00	Ранок надії
06:00	Інша сторона	19:00	Дорогами християнства	15:20	Мозаїка батьківства	12:00	Біблія, як вона є
06:40	Ваша думка	19:30	День сьомой	15:40	Вопрос слугителю церкви	12:20	Тора. Пророки. Писания
07:00	Біблія продовжує говорити	20:00	Познаем истину	16:00	Помолитесь за меня	12:50	Біблія свідчить
07:30	Непростое состояние	20:50	Вечірні історії	17:00	День сьомой	13:00	Непростое состояние
08:00	Познавая непостижимое	21:00	Очима жінки	17:30	В центре внимания	13:30	Сила Одного
08:30	В центре внимания	21:20	ЧП+	18:00	Храмовые праздники	14:00	Пазлы Паркера
09:00	В гостях у Клиффа	21:30	Спасенні	19:00	Познавая непостижимое	14:30	В гостях у Добрячка
	Гольдштейна	22:00	В контексті	20:50	Вечірні історії	14:50	В контакте с природой
09:30	Мозаїка батьківства	22:50	Є проблема	21:00	О чем говорят женщины	15:00	Познаем истину
09:50	Готовим вместе	23:20	Библейский час	21:30	Сила Одного	15:45	ЧП+ (сурдопереклад)
10:00	О чем говорят женщины	23:50	Ваша думка	22:00	Джем	16:00	Помолитесь за меня
10:30	Пазлы Паркера	00:00	Біблія, як вона є	23:00	Біблія продовжує говорити	16:50	Ваша думка
11:00	Малюваки	00:30	Под абажуром	23:30	Дорогами християнства	17:10	ДЖЕМ
11:20	ЧП+			00:00	Біблія, як вона є	18:00	Богослужения в Заокске
11:35	Очима жінки			00:30	Библейский час	18:30	В контексті
12:00	Богослужение в храме на Подоле					19:20	Музична скринька
13:20	Музична скринька					20:00	Счастливой субботы
14:00	Ломастер					20:50	Вечірні історії
14:20	В гостях у Добрячка					21:00	Стиль жизни
14:40	Дружболандия					21:30	Познаем истину
15:00	Інша сторона					22:20	В гостях у Клиффа
15:40	По ту сторону пригод						Гольдштейна
16:10	Очима жінки					22:30	Біблія, як вона є
16:30	Дорогами християнства					23:00	Счастливой субботы
17:00	Непростое состояние					23:50	Настав час
17:30	Готовим вместе					00:00	Біблія, як вона є
17:50	Біблія свідчить					00:30	Сила Одного
18:00	Детонация						
18:30	Стиль жизни						
19:00	Джем						
20:00	...є Любов						
20:30	Мозаїка батьківства						
20:50	5 хвилин для вічності						
21:00	Вісті надії						
21:20	Біблія, як вона є						
21:30	День сьомой						
22:00	Музична скринька						
22:40	Очима жінки						
23:00	Так промовляє Біблія						
23:30	Сила Одного						
00:00	Біблія, як вона є						
00:30	Є проблема						
ПОНЕДІЛОК 4 травня		20:50	Вечірні історії	15:30	Непростое состояние	06:00	Познавая непостижимое
06:00	Музична скринька	21:00	Детонация	16:00	О чем говорят женщины	06:30	...є Любов
06:40	Вісті надії	21:30	В центре внимания	16:20	Музична скринька	07:00	Счастливой субботы
07:00	Ранок надії	22:00	В гостях у Клиффа	17:00	Мозаїка батьківства	07:50	5 хвилин для вічності
08:10	Вопрос слугителю церкви	22:30	Настав час	17:20	Інша сторона	08:00	В контексті
08:30	Є проблема	22:40	Под абажуром	18:00	Храмовые праздники	08:40	Сила Одного
09:00	Ранок надії	23:00	Помолитесь за меня	19:00	Є проблема	09:10	Духовный дом
10:10	Біблія, як вона є	23:50	Біблія свідчить	19:30	Стиль жизни	09:20	Біблія, як вона є
10:20	Настав час	00:00	Біблія, як вона є	20:00	Помолитесь за меня	09:30	Библейский час
10:30	Стиль жизни	00:30	Джем	20:50	Вечірні історії	10:00	Познаем истину
11:00	Ранок надії			21:00	Непростое состояние	10:50	Ваша думка
12:10	Біблія, як вона є			21:30	Інша сторона	11:00	Стиль жизни
12:20	Тора. Пророки. Писания			22:10	Біблія свідчить	11:30	Богослужение в храме на Подоле
12:50	Біблія, як вона є			22:30	Так промовляє Біблія		
13:00	В гостях у Клиффа			23:00	Помолитесь за меня		
	Гольдштейна			23:50	5 хвилин для вічності		
13:30	День сьомой			00:00	Біблія, як вона є		
14:00	Лесные истории			00:30	День сьомой		
14:30	Малюваки						
14:50	В контакте с природой						
15:00	Тора. Пророки. Писания						
15:30	Детонация						
16:00	Библейский час						
16:30	Біблія продовжує говорити						
17:00	Познавая непостижимое						
17:30	Сила Одного						
ВІВТОРОК 5 травня		06:00	Вопрос слугителю церкви	06:00	Сила Одного	06:00	Познавая непостижимое
06:20	Познаем истину	06:20	Познаем истину	06:30	Непростое состояние	06:30	...є Любов
07:00	Ранок надії	07:00	Ранок надії	07:00	Ранок надії	07:00	Счастливой субботы
08:10	Мозаїка батьківства	08:10	Мозаїка батьківства	08:10	Біблія, як вона є	07:50	5 хвилин для вічності
08:40	Готовим вместе	08:40	Готовим вместе	08:20	Детонация	08:00	В контексті
09:00	Ранок надії	09:00	Ранок надії	08:50	Біблія свідчить	08:40	Сила Одного
10:10	Біблія, як вона є	10:10	Біблія, як вона є	09:00	Ранок надії	09:10	Духовный дом
10:20	Інша сторона	10:20	Інша сторона	10:10	О чем говорят женщины	09:20	Біблія, як вона є
11:00	Ранок надії	11:00	Ранок надії	10:30	Біблія продовжує говорити	09:30	Библейский час
12:10	Біблія, як вона є	12:10	Біблія, як вона є	11:00	Ранок надії	10:00	Познаем истину
12:20	Тора. Пророки. Писания	12:20	Тора. Пророки. Писания	12:10	Біблія, як вона є	10:50	Ваша думка
12:50	Ваша думка	12:50	Ваша думка	12:20	Тора. Пророки. Писания	11:00	Стиль жизни
13:00	Очима жінки	13:00	Очима жінки	12:50	ЧП+	11:30	Богослужение в храме на Подоле
13:20	В контексті	13:20	В контексті	13:00	Мозаїка батьківства		
14:00	Дружболандия	14:00	Дружболандия	13:30	Библейский час		
14:20	Ломастер	14:20	Ломастер	14:00	Лесные истории		
14:40	Готовим вместе	14:40	Готовим вместе	14:30	Ломастер		
15:00	Познавая непостижимое	15:00	Познавая непостижимое	14:50	Історії тітоньки Марії		
15:30	Непростое состояние	15:30	Непростое состояние	15:00	Сила Одного		
16:00	О чем говорят женщины	16:00	О чем говорят женщины	15:30	...є Любов		
16:20	Музична скринька	16:20	Музична скринька	16:00	Познаем истину		
17:00	Мозаїка батьківства	17:00	Мозаїка батьківства	16:50	Біблія, як вона є		
17:20	Інша сторона	17:20	Інша сторона	17:00	Вісті надії		
18:00	Храмовые праздники	18:00	Храмовые праздники	17:20	Готовим вместе		
19:00	Є проблема	19:00	Є проблема	17:40	Очима жінки		
19:30	Стиль жизни	19:30	Стиль жизни	18:00	Храмовые праздники		
20:00	Помолитесь за меня	20:00	Помолитесь за меня	19:00	Біблія продовжує говорити		
20:50	Вечірні історії	20:50	Вечірні історії	19:30	В центре внимания		
21:00	Детонация	21:00	Детонация	20:00	Помолитесь за меня		
21:30	В центре внимания	21:30	В центре внимания	20:50	Вечірні історії		
22:00	В гостях у Клиффа	22:00	В гостях у Клиффа	21:00	Непростое состояние		
22:30	Настав час	22:30	Настав час	21:30	Інша сторона		
22:40	Под абажуром	22:40	Под абажуром	22:10	Біблія свідчить		
23:00	Помолитесь за меня	23:00	Помолитесь за меня	22:30	Так промовляє Біблія		
23:50	Біблія свідчить	23:50	Біблія свідчить	23:00	Помолитесь за меня		
00:00	Біблія, як вона є	00:00	Біблія, як вона є	23:50	5 хвилин для вічності		
00:30	Джем	00:30	Джем	00:00	Біблія, як вона є		
СЕРЕДА 6 травня		06:00	Спасенні	06:00	Мозаїка батьківства	06:00	Познавая непостижимое
06:30	Є проблема	06:30	Є проблема	06:30	Дорогами християнства	06:30	...є Любов
07:00	Ранок надії	07:00	Ранок надії	07:00	Ранок надії	07:00	Счастливой субботы
08:10	Готовим вместе	08:10	Готовим вместе	08:00	День сьомой	07:50	5 хвилин для вічності
08:30	Дорогами християнства	08:30	Дорогами християнства	08:30	Біблія, як вона є	08:00	В контексті
09:00	Ранок надії	09:00	Ранок надії	08:40	Очима жінки	08:40	Сила Одного
10:10	Помолитесь за меня	10:10	Помолитесь за меня	09:00	Ранок надії	09:10	Духовный дом
11:00	Ранок надії	11:00	Ранок надії	09:30	Настав час	09:20	Біблія, як вона є
12:10	Біблія, як вона є	12:10	Біблія, як вона є	10:00	Дорогами християнства	09:30	Библейский час
12:20	Тора. Пророки. Писания	12:20	Тора. Пророки. Писания	10:30	Інша сторона	10:00	Познаем истину
12:50	Біблія свідчить	12:50	Біблія свідчить	11:00	Помолитесь за меня	10:50	Ваша думка
13:00	Детонация	13:00	Детонация	11:30	Вечірні історії	11:00	Стиль жизни
13:30	Стиль жизни	13:30	Стиль жизни	12:00	Непростое состояние	11:30	Богослужение в храме на Подоле
14:00	Малюваки	14:00	Малюваки	12:10	Інша сторона		
14:20	Пазлы Паркера	14:20	Пазлы Паркера	12:20	Біблія свідчить		
14:50	ЧП+	14:50	ЧП+	12:30	Так промовляє Біблія		
ЧЕТВЕР 7 травня		06:00	Сила Одного	06:00	Мозаїка батьківства	06:00	Познавая непостижимое
06:30	Непростое состояние	06:30	Непростое состояние	06:30	Дорогами християнства	06:30	...є Любов
07:00	Ранок надії	07:00	Ранок надії	07:00	Ранок надії	07:00	Счастливой субботы
08:10	Біблія, як вона є	08:10	Біблія, як вона є	08:00	День сьомой	07:50	5 хвилин для вічності
08:20	Детонация	08:20	Детонация	08:30	Біблія, як вона є	08:00	В контексті
08:50	Біблія свідчить	08:50	Біблія свідчить	09:00	Очима жінки	08:40	Сила Одного
09:00	Ранок надії	09:00	Ранок надії	09:30	Настав час	09:10	Духовный дом
10:10	О чем говорят женщины	10:10	О чем говорят женщины	10:00	Дорогами християнства	09:20	Біблія, як вона є
10:30	Біблія продовжує говорити	10:30	Біблія продовжує говорити	10:30	Інша сторона	09:30	Библейский час
11:00	Ранок надії	11:00	Ранок надії	11:00	Помолитесь за меня	10:00	Познаем истину
12:10	Біблія, як вона є	12:10	Біблія, як вона є	11:30	Вечірні історії	10:50	Ваша думка
12:20	Тора. Пророки. Писания	12:20	Тора. Пророки. Писания	12:00	Непростое состояние	11:00	Стиль жизни
12:50	ЧП+	12:50	ЧП+	12:10	Інша сторона	11:30	Богослужение в храме на Подоле
13:00	Мозаїка батьківства	13:00	Мозаїка батьківства	12:20	Біблія свідчить		
13:30	Библейский час	13:30	Библейский час	12:30	Так промовляє Біблія		
14:00	Лесные истории	14:00	Лесные истории	12:40	Помолитесь за меня		
14:30	Ломастер	14:30	Ломастер	12:50	5 хвилин для вічності		
14:50	Історії тітоньки Марії	14:50	Історії тітоньки Марії	00:00	Біблія, як вона є		
15:00	Сила Одного	15:00	Сила Одного	00:30	День сьомой		
15:30	...є Любов	15:30	...є Любов				
16:00	Познаем истину	16:00	Познаем истину				
16:50	Біблія, як вона є	16:50	Біблія, як вона є				
17:00	Вісті надії	17:00	Вісті надії				
17:20	Готовим вместе	17:20	Готовим вместе				
17:40	Очима жінки	17:40	Очима жінки				
18:00	Храмовые праздники	18:00	Храмовые праздники				
19:00	Біблія продовжує говорити	19:00	Біблія продовжує говорити				
19:30	В центре внимания	19:30	В центре внимания				
20:00	Помолитесь за меня	20:00	Помолитесь за меня				
20:50	Вечірні історії	20:50	Вечірні історії				
21:00	Непростое состояние	21:00	Непростое состояние				
21:30	Інша сторона	21:30	Інша сторона				
22:10	Біблія свідчить	22:10	Біблія свідчить				
22:30	Так промовляє Біблія	22:30	Так промовляє Біблія				
23:00	Помолитесь за меня	23:00	Помолитесь за меня				
23:50	5 хвилин для вічності	23:50	5 хвилин для вічності				
00:00	Біблія, як вона є	00:00	Біблія, як вона є				
00:30	День сьомой	00:30	День сьомой				
СУБОТА 9 травня		06:00	Познавая непостижимое	06:00	Мозаїка батьківства	06:00	Познавая непостижимое
06:30	...є						

Берегите своих матерей

По ночам слышен надрывный кашель – Старенькая женщина слегла. Много лет она в квартире нашей Одиноко в комнате жила. Письма были, только очень редко. И тогда, не замечая нас, Все ходила и шептала: «Детки, Вместе нам собраться хоть бы раз. Ваша мать согнулась, поседела, Что ж поделать – старость подошла. Как бы хорошо мы посидели Рядышком у этого стола. Вы между собой всегда дружили, Песни пели часто до зари, А теперь разъехались, уплыли. Вот, поди же, всех вас собери». Заболела мать, и той же ночью Телеграф не уставал кричать: «Дети, срочно, только очень срочно, Приезжайте, заболела мать!» Из Одессы, Таллинна, Игарки, Отложив до времени дела, Дети собрались, да только жалко, У постели, а не у стола. Гладили морщинистые руки, Мягкую серебряную прядь. Для чего же дали вы разлуке Так надолго между вами встать? Мать ждала вас в дождь и в снегопады. Тягостна бессонница ночей. Разве горя дожидаться надо, Чтоб приехать к матери своей? Неужели только телеграммы Привели вас к скорым поездкам? Слушайте! Пока у вас есть мамы, Приезжайте к ним без телеграмм!

Александр Сибилев

Він помер за вас

Один чоловік прогулювався вулицею, як раптом його погляд зацікавили картини у вітрині магазину. Він зупинився, щоб розглянути їх. У центрі експозиції було полотно, яке зображувало сцену розп'яття. Чоловік заглибився у свої роздуми, які перервав маленький хлопчик. «Бачите цього Чоловіка на центральному хресті? Це Ісус, – сказав він. – А бачите того чоловіка? – запитав хлопчик, вказуючи на картину. – Це Іван, найкращий друг Ісуса. А та жінка – мама Ісуса». Під час цієї розповіді чоловік згадав давно забуті переживання та радощі дитинства, коли він з батьками відвідував церкву. Він відчув, як до горла підступає клубок, і, не бажаючи дати волю сльозам, не кажучи ні слова, різко повернувся, маючи намір піти. Однак він почув голос хлопчика: «Пане, я забув сказати вам головне: Він помер за вас».

Друзі, Він помер за вас! Можливо, колись ви знали про Бога, але потім пішли від Нього, віддавши перевагу світським цінностям перед духовними. Однак задоволення було недовгим. Тепер ви бажаєте повернутися, проте, ніби той блудний син, відчуваєте себе недостойними. Можливо, ви вважаєте, що припустилися надто багато помилок і зайшли надто далеко. Однак радісна звістка полягає в тому, що немає такого гріха, якого Бог не міг би пробачити! Пам'ятайте, Він обіцяв: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9). Прийдіть до Господа такими, якими ви є. Він прийме вас і зробить для вас те, чого ви не можете досягти власними зусиллями.

Луїс Торрес

ВІЙННЕ ДИТИНСТВО

«Жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху» (Ісаї 54:17).

На той час як розпочалася Велика Вітчизняна війна, мені заведве виповнилося 3 роки. Звичайно, усього я не пам'ятаю, та окремі моменти чітко закарбувалися в пам'яті. До війни батьки працювали на заводі Ростсільмаш, а потім тато пішов на фронт. Чоловіків майже не залишилося, працювали підлітки та жінки – виготовляли снаряди для потреб фронту, майже не виходячи із заводу, там само й жили. Моєю домівкою став дерев'яний ящик для пакування снарядів. У ньому я спала, гралася, розважала себе, як могла. Одного разу під час сну я почула грім та відчула надзвичайно сильний поштовх. Розплющивши очі, побачила маму, яка, міцно притискаючи мене до себе, бігла повз глибоку яму, з якої видно було хвіст бомби, яка дивом не розірвалася. Приїхали сапери. Ми довго очікували за воротами заводу. Нарешті вийшов командир військової частини, тримаючи в руках величкий клаптик паперу, на якому російськими літерами було надруковано: «Не всі німці – фашисти». Незважаючи ні на кого, моя мати впала навколішки і почала дякувати Богові за те, що цей снаряд не розірвався. Німецькі робітники, котрі не поділяли фашистських ідей, наповнили його піском. Багато хто з присутніх чинили за маминим прикладом.

Коли завод разом з обладнанням та людьми евакуювали до Сибіру, мама не поїхала разом з усіма, а залишилася в Ростові. Коли німці входили в місто, до нас прибігла схвильована сусідка й розповіла, що інша сусідка пішла в гестапо, аби донести на нас. Тримаючи мене на руках, мама ледве встигла вибігти з під'їзду, як у двір заїхав військовий автомобіль із солдатами-кулеметниками. А мати, сама не знаючи чому, побігла до річки Дон. Зі сльозами на очах вона дякувала Богові за те, що він прислав до нас сусідку, яка попередила про небезпеку. Мені було дуже страшно, я теж плакала, а мама мене втішала, говорячи, що Бог нас не залишить. Я не розуміла змісту цих слів, але страх покинув моє серце. Я гладила мамину голову і витирала її сльози, а вона ще міцніше пригортала мене до серця.

Не ми одні втікали до річки: я бачила підлітків, людей похилого віку, жінок з дітьми на руках. Коли ми були вже на набережній, то почули собачий гавкіт: німці наздоганяли людей, що бігли позаду нас. А від берега саме відпливав паром. Те, що ми встигли на нього, було справжнім дивом. Міцні руки червоноармійців допомогли матері піднятися на паром, після чого та знесилена впала додолу. Хтось устиг мене підхопити, аби я не забилася. Мамі дали води, а я дістала скоринку черствого чорного хліба, яку вмиє з'їла, оскільки була дуже голодна. Раптом над нами засвітили кулі, хтось застогнав від болю. З берегу німці відкрили вогонь з кулеметів. Я й зараз чітко пам'ятаю, як мама, лежачи долілиць на паромі, побілілими устами шепотіла молитву «Отче наш» і Псалом 91, а

над нами нависла смертельна небезпека: свистіли кулі, гриміли снаряди...

Повільно, але впевнено паром прямував до рятівного берега, котрий іще не був захоплений німцями. Коли ми були на середині річки, з'явилися німецькі літаки і почали скидати на нього бомби. Вони вперто прагнули знищити паром, оскільки на ньому було безліч поранених солдатів та командирів. Раптом поруч із паромом впала бомба, у результаті чого той розколовся навпіл і всі почали потопати. Пам'ятаю, як мене тягло на дно. На мить я, мов той поплавок, спливала на поверхню, але захлиналася, і вода знову поглинала мене. Мати, тримаючи мене на руках, разом зі мною занурювалася у воду. Перед лицем смерті ймення Господа не сходило з її вуст. І Він не зрадив, вчасно прийшов на допомогу. Раптом я помітила, що ми вже не тонемо, а тримаючись на воді, повільно прямуємо до рятівного берега: поранений червоноармієць міцно тримав мою маму і плів до берега. Однак його сили не вистачило надовго – і ми втрюх знову почали потопати. З берега нам на допомогу кинулися інші червоноармійці. Уже на березі солдат, який врятував нас, знепритомнів.

Ми дісталися рідного села мого батька. Батькові родичі зустріли нас вкрай холодно, оскільки мати була небажаною невісткою. Неохоче задля нас поступилися покинутим флігелем. У цьому селі перебували частини Червоної армії, що відступили з фронту. Тому німці раз у раз його атакували. Мати постійно молилася, навчаючи цього і мене. Особливо палко я молилася за тата, оскільки дуже його любила і понад усе хотіла, аби він залишився серед живих. Бог задовольнив моє прохання – батько повернувся з фронту. У кінці молитви я завжди говорила: «Спаси і мене, немовля». І Бог рятував. З літаків фашисти скидали заміновані дитячі іграшки. Багато дітей тоді загинуло. Однак жодна з тих пекельних іграшок не потрапила мені до рук.

Якось у двір нашого флігеля впала бомба. На той час ми були на кухні. Стіни захиталися, немов живі, у кімнаті обвалилася стеля. Командир частини, що прибув разом із саперами, повідомив матері, що за таких умов флігель мав би скластися, як карткова хатка, і заживо поховати нас. Однак Бог не дозволив цього, як раніше не дозволив розірватися бомбі, від якої ще в повітрі відірвався детонатор. Солдати довго розшукували його, але так і не знайшли. Вони попередили маму, що детонатор вибухонебезпечний. Кілька днів потому його знайшла я. Він був жовтогогарячого кольору, за розмірами і формою нагадував учнівський пенал. Я почала з ним гратися, співала йому колискові. Побачивши це, мама була налякана. А командир частини був глибоко вражений тим, що я залишилася живою та неушкодженою. Ми жили на околиці села. Мати ходила по підвір'ях – наймалася на роботу, а люди платили їй харчами. Я часто залишалася вдома сама, мені було

сумно й самотньо: іграшок я не мала, друзів також. Одного разу до нас у двір зайшов великий кудлатий пес, схожий на ведмедя. Я залізла йому на спину і стала їздити верхи. Він не опирався, а, навпаки, охоче виконував усі мої забаганки. Знайшовши такого приятеля, я була щасливою.

Одного разу двір здався нам затісним – і ми гайнули гуляти на вулицю. Повертаючись, ми потрапили під обстріл. Навкруги гриміли снаряди, і від жаху я кинулася бігти у протилежному напрямку. Пес скавучав і біг за мною. Ми бігли, бігли, а нашого двору все не було. І тут я зрозуміла, що заблукала. На вулиці – жодної душі, усі поховалися в льохах. Виснажена, я, спершись на тин, сіла на землю і заплакала. А навкруги точився бій за село. Пес віддано стояв поруч зі мною, скавучав і тремтів від жаху. Обійнявши його за шию, я пригорнулася до теплого м'якого хутра і запліщила очі, аби не бачити цього страхіття. Раптом собака голосно заскавучав, підстрибнув, немаче м'яч, після чого, виючи, почав поволі опускатися на землю. Я відчула поштовх у голову і знепритомніла. Отямилася я в білій незнайомій кімнаті, лежачи на високому жорсткому столі. У голові гуло, мене злегка нудило. Навкруги клопоталися люди в білих халатах. Поруч стояла моя мати і плакала.

Вони почали обережно знімати з мене закривавлений одяг. На превеликий подив, вони не знайшли на моєму тілі жодних ушкоджень. На одязі виявилася кров собаки, який став моїм щитом, затуливши собою від осколків бомби, що вибухнула поруч з нами. У мене ж були незначні ушкодження: подряпина на лобі. Проте шрам від неї залишився на все життя як спомин про те, як добре жити в завіті з Богом, маючи в Його Особі Друга і Помічника. Бо Він вірний Своїм Словам і завжди виконує обіцянки.

У Псалмі 91, котрий мама читала всю війну, Господь обіцяє: **«Довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє» (вірш 16).** Бог і справді явив нам Своє спасіння і наситив довготою днів: мама прожила майже 90 років, мені ж зараз 73. У свої літа я сповнена сил, здоров'я та енергії, аби служити Йому всюди, куди Він мене посилає.

Тамара Забродченко

Художник Олександра Комісарова

ДОМАШНІЙ ТВІР

Олексія я знаю вже одинадцять років. Він мешкає в сусідньому гуртожитку, де вони з мамою винаймають невеличку кімнатку. Коли хлопчику було близько одного року, мати стала привчати його до «самостійності». Вона виносила надвір стару ковдру, кидала на неї декілька іграшок, садвила Олексія, а сама йшла в кімнату. Займаючись своїми справами, вона лише деколи поглядала на сина у вікно.

Олексій тоді робив перші спроби стати на ноги. Потім хлопчик почав вчитися ходити: зробить крок-другий та й упаде, але одразу ж і піднімається на ноги, повторюючи все спочатку. Мати виходила до нього, лише коли чула плач. Із собою жінка виносила пляшечку із соскою. Схопивши її, Олексій починав з апетитом цмокати. Мати в цей час знімала з дитини мокрий одяг, надівала сухий та чистий, після чого знову надовго йшла.

Пізніше Олексій почав доходити до сусіднього будинку, однак не далі. Як могла ця крихітка настільки добре орієнтуватися в просторі? Не було такого випадку, аби він відійшов від дому далі, ніж на 30-40 метрів, або вийшов на проїзну частину. Мабуть, ангел-охоронець оберігав хлоп'я.

Невдовзі він почав говорити: спочатку окремі слова, а потім і прості речення. Зустрівши мене, він раз у раз запитував: «А в тебе щось є?». Зрозумівши, що під цим «щось» дитина має на увазі їжу, я виносила хлоп'яті

цукерки або печиво. Часом запрошувала його до себе додому та годувала звичайною їжею: супом, кашею, киселем. Він ні від чого не відмовлявся. Те, що дитина завжди була голодною, помічала не лише я. Усі сусіди підгодовували Олексія.

Потім хлопчик пішов до школи, успішно переходячи з класу в клас. Тим часом його мати стала часто надовго зникати з дому, кидаючи сина напризволяще. Зрештою сусіди повідомили про все бабусі, котра мешкала в селі, а коли Олексій перейшов до четвертого класу, старенька переїхала жити до них. Відтоді хлопчина був доглянутий та не голодний. Усі раділи за нього. Однак сам Олексій не відчував ніякої радості. Про це говорив його засмучений погляд. Очі хлопчика починали світитися лишень тоді, коли додому поверталася мати. Олексій вихором мчав до неї, міцно обіймаючи найдорожчу для себе людину. Жінці завжди було ніколи. Поспіхом вона розпитувала сина, як у нього справи, як навчання, і часто, навіть не вислухавши, зверталася до бабусі з проханням дати грошей. Старенька ставила за доріг дочці її легковажність, безсердечність, говорила, що їм з Олексієм важко удвох прожити на одну її пенсію, однак все ж, піддаючись на умовляння, давала гроші. Отримавши кошти, мати ставала веселою, лагідною. На прощання вона міцно притискала хлопчика до себе, а той завмирав від щастя. Одяг на жінці виглядав неохайно, сама вона

була незачесана. Крім того, від неї йшов неприємний запах, однак нічого цього Олексій не помічав. У її обіймах він прагнув залишатися якомога довше. Прощаючись, він крадькома кидав до її кишені щось солоденьке. Розчулена такою увагою, жінка гладила сина по голові, після чого знову надовго зникала.

Одного разу у вихідний день я запросила хлопчика до себе в гості. Він сказав, що обов'язково прийде, лишень закінчить виконувати домашнє завдання – твір. Поцікавившись темою, я почула у відповідь: «Моє найбільше бажання». Я попросила показати мені твір, коли він закінчить. Уявіть, яким було моє здивування, коли через півгодини хлопчик простягнув мені зошит, у якому було написане одне-єдине речення: «Моє найбільше бажання, аби до мене щодня приходила мама!».

Любляча, ніжна, ласкава, розуміюча мати – ось найбільша радість і найкращий подарунок для дитини. Міцні обійми, теплий погляд, слова любові та підтримки – це те, що робить дитинство щасливим і значною мірою визначає, яким буде подальше життя людини.

Фролова Л. Я.

ГРУПА КРОВІ

Мій батько повернувся з війни у 1949 році. У той час по всій країні можна було зустріти таких солдатів, як він, які зупиняли попутні машини на дорогах. Вони поспішали додому, щоб побачитися зі своїми сім'ями. Але для батька радість зустрічі з рідними була затьмарена горем.

Мою бабусю, його маму, поклали до лікарні з хворобою нирок. І хоч їй надали необхідну медичну допомогу, для порятунку було потрібне негайне переливання крові. Інакше, як сказав лікар рідним, вона не доживе до ранку. Переливання виявилось великою проблемою, оскільки бабуся мала рідкісну групу: третю з негативним результатом. Наприкінці 40-х ще не було стацій переливання та банків крові.

Усі члени нашої родини здали кров для визначення групи, але, на жаль, потрібної ні в кого не виявилось. Надії було мало – бабуся помирала. Батько зі сльозами на очах їхав з лікарні за рідними, аби привезти їх попрощатися з матір'ю. Коли він виїхав на дорогу, то побачив солдата, який зупиняв машину. Убитому горем батькові хотілося проскочити повз нього, але щось усередині змусило натиснути на гальма й підвезти незнайомця. Якийсь час вони їхали мовчки. Але солдат помітив сльози на очах мого батька і поцікавився, що сталося. З боєм він

розповів незнайомцю про хворобу матері, про необхідність переливання крові та марні спроби знайти донора з потрібною групою. Мій батько ще щось говорив, коли солдат дістав свій медальйон і простягнув йому. На ньому було зазначено: «Група крові III (-)».

Кілька секунд потому машина батька вже мчала назад в лікарню. Моя бабуся видужала та прожила ще 47 років. Ніхто в нашій сім'ї так і не зміг дізнатися, як звали того солдата. А мій батько досі намагається зрозуміти: чи то був звичайний рядовий Радянської Армії, чи ангел у військовій формі.

Іноді ми навіть не підозрюємо, з якою величезною силою Господь може діяти у нашому житті.

Мамине серце

У давні часи жінки часто народжували в непристосованих для цього умовах, особливо в сільській місцевості. Іноді пологи заставляли їх прямо на полі або в дорозі. За таких обставин жінці нічого не залишалось, як загорнути новонароджене дитя в поділ і покласти собі на груди. З поліпшенням якості життя у жінок з'явилася можливість народжувати в більш комфортних умовах. Однак якою буде подальша доля новонародженого малюка, як і раніше, багато в чому визначається тим, чи перебуває він на руках у матері в перші години свого життя.

Звісно, на це є вагомі причини. Наука довела, що цей, здавалося б, незначний факт вкрай важливий для емоційного розвитку дитини.

Річ у тім, що за дев'ять місяців перебування в утробі матері дитина звикає до певних умов життя. Та найголовніше – вона звикає до маминого серцебиття, до його характерного ритму. Для неї цей фактор допомагає визначити, чи все гаразд у її «маленькому світі».

Коли ж дитина виходить з утроби, вона переживає неабиякий стрес! Відрізається пуповина, починають працювати легені, вона потрапляє в іншу атмосферу. Цей список можуть продовжити фізіологи та дитячі лікарі. Проте найстрашніше – дитина перестає чути мамине серцебиття, стук, який був гарантом комфорту та спокою. Тому так важливо відразу ж прикласти новонародженого малюка до грудей, щоб він почув мамине серцебиття і заспокоївся. Навколо все нове, а стук незмінний – значить, усе гаразд. А про решту подбає мама.

Годування груддю полегшує процес адаптації, поки дитина остаточно не освоїться в цьому світі. Минає час, і малюк більше не тягнеться до грудей. А мамине серцебиття повинно набути іншого характеру, змінивши форму свого вияву. Тепер дитина відчуває мамине серце в турботі, вихованні та настановах. Згодом цей «стукіт» мати та дитина повинні відчувати «через роки і відстані». Коли з боку матері син або дочка відчують безперервну турботу та любов, для них це означає, що «все гаразд у цьому світі», тепер уже дорослому.

Цар Давид говорить: «Як дитина, відлучена в мене душа моя!» (Псал. 131:2). Однозначно він знав щось із того, про що йшлося вище. І це малює перед нами приголомшливу картину тієї духовної реальності, яка багато років випадала з нашої уваги. Людський душі, виявляється, вкрай важливо чути Боже серцебиття, відчувати його ритм і характерний стук. Коли людина втрачає з поля зору Господа, вона стає розгубленою і безпорадною, як дитя, відібране від грудей матері. Цей факт робить важливими наші близькі стосунки з Богом. Хтось зрозумів це і знайшов у Господі спокій своєї душі. Хтось відмовився розуміти і досі не має миру в серці. Адже ж не дарма всі послання любові написані апостолом Іваном, котрий на Вечері Господній був біля серця Ісуса!

Михайло Юнаковський

афориз- МИ читаємо

Материнство – це і велика радість, і велике пізнання життя. Віддача, але й відплата. (Ч. Айтматов)

Дитина, яку ніхто не любить, перестає бути дитиною: це лише маленька беззахисна людина (Ж. Сесборн).

Мати – це ім'я Бога на вустах та в серцях малих дітей. (У. Теккерей)

Ти не перестанеш бути дитиною, доки в тебе є мати. (С. Джеєт)

Серце матері – це єдиний вогнетривкий капітал, котрим завжди і в будь-який час можна розраховуватися (Монтегаса).

Коли матір Терезу запитали, як їй, незважаючи на життєві труднощі, вдається так молодо виглядати, вона відповіла: «Немає кращого косметолога, аніж мир у душі».

Серце матері – це безодня, у глибині якої завжди знайдеться місце для прощення (Оноре де Бальзак).

Ставлення до жінки – витончений показник чесності, совісті, порядності, шляхетності, вища школа виховання чуйності (В. Сухомлинський).

«Жінка повинна посісти становище, яке Бог призначив їй від початку: вона рівна чоловікові. Можна з упевненістю сказати, що характерні обов'язки жінки більш священні та святі, ніж обов'язки чоловіка. Нехай жінка усвідомлює святість своєї справи і в силі та страхобі Божому виконує свою життєву місію» (Е. Уайт. Християнська родина, с.231).

Історія змальовує чимало подій, до яких людство не могло залишитися байдужим. Тисячі предметів старовини розповідають вченим про минуле, мільйони слів змальовують давнину. Однак існує одна унікальна книга, що підіймає перед нами завісу не лише минулого, але й сучасності та навіть майбутнього. Ця книга писалася упродовж довгих 1600 років, однак дійшла до сучасного читача у своєму незмінному вигляді, ніби компас, що постійно вказує людству правильний напрямок. Біблія... Як багато у цій книзі мудрого, корисного, здатного розширити світогляд щодо питань істинного сенсу нашого буття!

Нерідко людина має сумніви щодо того, чи здатне це стародавнє джерело мудрості чимось допомогти. Однак Автор цієї книги вічний та всемогутній. І кожен, хто читає її, стикається не просто зі словом, а з Божественним Словом Отця Небесного. Бо ж книга ця натхнена Самим Богом, Автор її – Господь. Саме Він охороняв її до цього часу від знищення. Ця дивовижна розповідь про Божу любов до людини, втілена в образі сімейних стосунків, розкриває нам секрети щасливого подружнього життя.

Біблія, Слово Боже, викладає нам історію любові Бога до Свого народу. Уявлення про любов постійно спотворюється народом, котрий упродовж усієї своєї історії віддає перевагу іншому способу життя.

Родина в Біблії – це певне соціальне явище, однак водночас вона є символом єдності у відносинах між людиною і Творцем.

Інститут сім'ї існує стільки ж, скільки і наша планета. Сім'я була започаткована Богом ще в Едемі. Біблія навчає, що:

1. Сім'я – це завіт.

Завіт притаманні кілька характерних рис:

- Завіт підтверджується шляхом церемонії (вінчання).
- Завіт укладається назавжди.
- Завіт є моногамним (ніхто, окрім обранця).
- Кожен учасник завіту має дбати про добробут іншого.
- У завіті діють добро та милість.
- Прощення – невід'ємна складова завіту.
- У завіті поважають вибір іншого.

Вищезазначені принципи непопулярні в сучасному суспільстві, однак вони знаходять відображення на сторінках Біблії як невід'ємні умови щасливого подружнього життя. Кожен з них є чимось на зразок вказівного знаку, зневажаючи котрий, ви наражаєте на небезпеку власне життя.

Ці принципи не завжди легко наслідувати, тому нам щодня доводиться чимось жертвувати: власними амбіціями, бажаннями, звичками. Це процес шліфування двох різних особистостей, життя котрих раніше складалося згідно з власним баченням та цілями, однак після укладення завіту злилося в єдине ціле.

2. Сім'я – приклад вірності.

На жаль, сучасна сім'я дедалі частіше стикається з проблемою зради. Падіння рівня суспільної моралі дало поштовх розв'язку ідеї

КОМПАС ВАШОЇ РОДИНИ

вседозволеності. Звідси й сімейні зради, маніпулювання одне одним, що, на жаль, стало реальністю для багатьох сімей.

Сьома заповідь Декалогу проголошує: «Не чини перелюбу». Перелюб – це подружня зрада. Зрада суперечить Божому характеру. Апостол Яків пише: «Все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори, сходиться від Отця світла, в Якого нема зміни, ні тіні переміни» (Якова1:17). Бог – джерело життя, і без Нього ми – ніщо. Господь завжди вірний Своїм обітницям, і Він бажає навчити нас вірності.

Вірність – це обов'язкова умова щасливого подружнього життя. Присвячуючи всього себе родині, чоловіки та жінки можуть зробити одне одного щасливими, а також стати надійною опорою для своїх дітей.

Зрада веде до розлучення, а розлучення – це зруйноване життя, емоційні травми, це діти, позбавлені сімейного затишку.

Біблія вчить нас вірності. Для багатьох чоловіків та жінок саме вірність є критерієм щастя, котрий допомагає побудувати правильне ставлення до родини та дітей. Таким чином, сім'я – це школа вірності.

3. Сім'я – це виявлення безкорисливої любові.

Бог говорить: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем.31:3). Любов, котру Бог виявляє до нас, незмінна та безумовна. Господь продовжує любити людину навіть тоді, коли вона вперто відштовхує Його. Апостол Іван писав: «Подивіться, яку любов дав нам отець, щоб ми звалися Божими дітьми!» (1 Івана 3:1). Для Бога ми – діти.

Господь бажає, аби кожна родина несла на собі відбиток небесної

любові. Саме небесна жертвна любов є надійною основою для наших родин та щасливого подружнього життя. І там, де доля приносить негаразди, зберегти відносини можливо, лише маючи в серці безумовну любов.

Саме такою любов'ю нас любить Небесний Отець. Він бажає, аби кожен з нас так само любив своїх ближніх. Легко любити, коли тебе люблять, забезпечуючи при цьому всім необхідним, однак справжня любов – це та, яка витримує бідність та всілякі життєві негаразди. Заради того, аби зробити щасливим іншого, така любов здатна пожертвувати всім.

Шлюбний союз часто руйнується через те, що члени родини мають різні уявлення про щастя. Індивідуалізм призводить до егоїзму, а егоїзм – до маніпулювання, тим самим перешкоджаючи відвертості у відносинах, готовності жертвувати собою заради сімейного добробуту. Як протидію гріху, що руйнує сім'ю, Бог дає Свої заповіді (Вихід 20:1-17).

Сьогодні в очах багатьох людей сімейні цінності поступово відроджуються. Оскільки саме родина залишається тим середовищем, котре сприяє становленню особистості. Сімейний побут багато в чому визначає те, яким чином людина будуватиме стосунки з іншими у своєму дорослому, самостійному житті.

Якщо човен вашої родини розбився у вирі життя, зверніться за допомогою до Божого Слова. Біблія – це компас, який вказує шлях до щасливого подружнього життя.

Роман Кисаков

Займенник «ми»

Використання займенника «ми» допомагає подружжю вирішувати конфлікти

Подружні пари, котрі в розмові про свої стосунки вживають займенник «ми», мають більше шансів для успішного подолання міжособистісних конфліктів. Експерти проаналізували розмови між 154 парами середнього та старшого віку і виявили, що ті, хто часто вживає займенники «ми», «наш», «нас», більш позитивно налаштовані на залагодження конфліктів у взаєминах та переживають менше стресів через сварки.

Чоловіки та жінки, котрі підкреслюють свою незалежність, вживаючи

займенники «я», «мені», «ти», менш щасливі в шлюбі, особливо якщо це трапляється серед пар похилого віку.

Крім того, виявилось, що сім'ї, котрі прожили вже багато років разом, частіше вживають займенник «ми», аніж молоді пари. Було зафіксовано, що звичайне слово «ми» допомагає молодим закоханим підтримувати більш щасливі та гармонійні стосунки.

Якщо партнери не намагаються підкреслити власну індивідуальність, а, навпаки, прагнуть виявити спільність та неподільність цілей, це свідчить про краще взаєморозуміння, кращу здатність залагоджувати суперечності, про ідентичність емоцій та фізіологічних реакцій, котрі знаходять відображення у звичайній розмові.

Займенник «ми» підкреслює, що родина – це команда, у якій партнери впевнені одне в одному та здатні протистояти проблемам разом.

ЗАГРОЗА ЗДОРОВ'Ю причаїлася В ПАРКАХ

З настанням весни та погожих теплих днів багато хто прагне відпочити на лоні природи, зокрема у лісопаркових зонах. Однак не слід забувати про ризики, які загрожують здоров'ю та причаїлися в парках, скверах і на присадибних ділянках.

Відпочинок може залишити не лише приємні враження, якщо не бути пильними. Особливо уважно необхідно ставитися до укусів навіть дрібних комах. Значна кількість інфекційних захворювань передається через укуси комах, зокрема кліщів. Такі захворювання належать до групи трансмісивних. Одним із них є кліщовий Лайм-бореліоз.

Кліщовий Лайм-бореліоз – це трансмісивне природно-вогнищеве захворювання, переносниками якого є іксодові кліщі. Зараження відбувається при укусі кліща, який присмоктується на шкірі. Клінічні прояви хвороби: слабкість, підвищена температура, наявність почервоніння в місці укусу,

свербіж. Інкубаційний період складає 3–30 днів з моменту укусу кліща. Початок цієї хвороби за своїми проявами дуже схожий на звичайні застудні захворювання або грип. Тривогу повинні викликати збільшення лімфатичних вузлів, болі в суглобах, м'язах, навіть незначне підвищення температури, що виникає після укусу кліща або перебуванні в лісі. У 60-70% інфікованих людей на місці укусу кліща виникає червона пляма (мігруюча еритема), яка з часом збільшується в розмірах і в діаметрі може досягати 20-30 см і більше.

При появі мігруючої еритеми після присмоктування кліща необхідно негайно звернутися до лікаря. Основними органами, які підлягають ураженню при гострій формі цього захворювання, є суглоби, нервова система, серце, шкіра та інші органи. Порушення діяльності головного мозку та периферичної нервової системи, запальні процеси в суглобах та незворотні ушкодження шкіри (атрофічний акродерматит), затримка розумового й фізичного розвитку в дітей – це

далеко не повний перелік можливих проявів хронічного бореліозу.

Клінічний перебіг переважно легкий або середньої важкості. Більшість людей не надають належної уваги укусам кліщів та при легкій формі захворювання не звертаються за медичною допомогою. Несвоєчасна діагностика та некваліфікована медична допомога призводять до переходу захворювання в хронічну форму, яка потребує довготривалого лікування та пов'язана із втратою працездатності, інвалідизацією, а подекуди й летальними випадками.

У медиків викликає стурбованість різке збільшення кількості кліщів на території України останнім часом. За статистичними даними, наприклад, на території Львівської області за період 2014 року було зареєстровано 136 випадків захворювання на хворобу Лайма на противагу 105 випадкам за аналогічний період попереднього року, тобто на 31 випадок більше. У самому місті Львові зареєстровано 107 випадків. Присмоктування кліща відбувалося на присадибних ділянках та в лісопаркових зонах Львова (Стрийський парк, парк «Шевченківський гай», Сихівський та Винниківський лісомасиви, парк ім. І. Франка, Кривчицький ліс, Левандівський парк, смт. Брюховичі, парк ім. Костюшка, Личаківське кладовище, парк «Високий замок»).

У Львівській області інфікованість кліщів складає 17,2 %, тобто кожний п'ятий-шостий мешканець Львівщини, що страждає від укусів кліщів, може захворіти на хворобу Лайма.

Як запобігти захворюванню?

– Використовувати методи індивідуального захисту від кліщів під час перебування в лісопаркових зонах та на присадибних ділянках.

– При укусах кліщів звертатися за медичною допомогою до лікаря-хірурга, що забезпечить ранню діагностику хвороби та фахове лікування.

Шановні читачі, відпочиваючи або працюючи на природі, будьте пильними. У разі виявлення укусів кліщів звертайтеся за кваліфікованою медичною допомогою. Видалити кліща найкраще зможе тільки фахівець – лікар-хірург. У будь-якому разі після укусів комах зверніться до лікаря-інфекціоніста в кабінет інфекційних захворювань за місцем проживання. Захист власного здоров'я у Ваших руках!

Микитин Л. М.
головний спеціаліст
Франківського відділу
Львівського міського
управління
Головного управління
Держсанепідслужби
у Львівській області

Ранкова мотивація

Навколо тиша. Ще дуже рано. У мене в руках чашка гарячого чаю. Небо ще темне. Світ спить. Наближається новий день. Ще трохи – і він настане. Він бурю увірветься в моє життя разом зі сходом сонця. Тиша ранку зміниться шумом дня. Спокій усамітнення буде витіснений наполегливістю людських потреб. Тиха гавань ранку буде порушена необхідністю прийняття рішень. У найближчі 12 годин день буде ставити свої вимоги. Проте саме зараз мені потрібно робити вибір. Завдяки Голгофі я маю вибір. Тому я обираю...

Я обираю любов...

Ніщо не може виправдати ненависть, ніяка несправедливість не повинна зароджувати образи. Сьогодні я буду любити Бога і те, що любить Бог.

Я обираю радість...

Я дозволю Богові бути Господом будь-яких обставин. Я не піддамся спокусі бути цинічним. Я відмовляюся дивитися на людей як на щось менше, ніж Боже творіння. Кожну ситуацію я буду розглядати як можливість побачити Бога.

Я обираю спокій...

Я буду жити в прощенні. Я буду прощати, щоб мати життя.

Я обираю терпіння...

Я не стану звертати увагу на незручності. Замість того щоб гніватися, що хтось зайняв моє місце, я сам поступлюся йому. Замість того щоб скаржитися, що мені доводилося довго чекати, я буду вдячний Богові за ще одну можливість помолитися. Замість того щоб стискати кулаки, намагаючись виконати завдання, я впраюся з ним.

Я обираю доброту...

Я буду добрим до бідних, оскільки вони самотні, і до багатих, оскільки вони сповнені страху. Я також буду добрим до недобрих людей, оскільки Бог був добрий до мене.

Я обираю благочестя...

Я буду жити без копійки в кишені, але ніколи не візьму те, що мені не належить. Я ніколи не стану хвалитися. Я буду визнавати провину, але не звинувачувати.

Я обираю вірність...

Я буду виконувати обіцяне. Ті, хто давав мені в борг, не пошкодують про це. Мої співробітники не засумніваються в моєму слові. Моя дружина не поставить під сумнів мою любов.

Любов, радість, спокій, терпіння, доброта, благочестя, і вірність – такі риси я проситиму в Бога. Їм я віддаю свій день.

Якщо я переможу, я відплачу подякою.

Якщо я зазнаю невдачі, я буду шукати милості та благодаті.

А коли завершиться цей день, я покладу голову на подушку і знайду спокій в Господі...

РЕЦЕПТИ МАСОК

Наближається сезон активного сонця. Отримуючи вітамін D, ми оздоровлюємося, однак шкіра нашого обличчя потребує особливого догляду.

Маска від зморшок навколо очей

Візьміть м'яку частину білого хліба та змочіть її в розтопленому вершковому маслі. Змажте зону довкола очей на 35-40 хвилин, потім змийте теплою водою. Робити таку маску треба не рідше, аніж двічі на тиждень.

Крем від зморшок навколо очей

Візьміть 2 ч.л. календули (висушені квіти) та 1 ч.л. квіток ромашки, залийте окропом (100 мл). Дайте настоятися протягом 35 хвилин, потім процідіть. Додайте 1 ст.л. оливкової олії, ретельно змішайте. Наносити краще щодня перед сном на область навколо очей. Готувати крем слід кожні 4 дні, зберігати – у холодильнику.

Маска проти зморшок на чолі

Розімніть дріжджі, додайте трохи молока. Наносьте тричі на тиждень на 30 хвилин.

Омолоджувальна маска для обличчя
Візьміть 1 яєчний жовток, 1 ч.л.

Міський гамір

Міський гамір – один з основних чинників, які негативно позначаються на сучасних людях.

Постійний гамір, викликаний рухом транспорту на дорогах, літаками, гучною музикою та звуками міста, підвищує ризик ожиріння та серцевих захворювань, як повідомляє видання Business Standard за результатами досліджень Каролінського університету.

Чим вищий рівень шуму від дороги, тим більший обхват талії тамтешніх мешканців. Так, обхват талії збільшувався майже на 1 сантиметр з кожним підвищенням рівня шуму на 10 децибелів. Від шумового забруднення страждають навіть діти, які пере-

бувають у материнській утробі. Гамір впливає на стресові гормони, зокрема кортизол. А це підвищує ризик збільшення жирових відкладень в області талії.

Такі жирові відкладення, відомі як вісцеральний жир, небезпечні через ризик можливого серцевого нападу. Утрехтський університет, проаналізувавши дані більш ніж 68000 народжень дітей, виявив: кожне підвищення шуму від дороги на 6 децибелів, навпаки, знижувало вагу дитини при народженні на 15-23 грами. У перспективі це може призвести до гіпертонії, діабету, а також серцевих захворювань. Низька маса тіла дитини також негативно позначається на процесі її навчання.

КОНТАКТ-ЦЕНТР
НАДІЯ
contact.hope.ua

ЦІЛОДОВОБА

телефонна лінія довіри
працює спеціально
для Вас.

Тут Вас вислухають,
зрозуміють, втішать,
нададуть допомогу та
підтримають у молитві.

Молитовна допомога

- Консультація священнослужителя
- Молитовна підтримка
- Вивчення Біблії

«І будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас.
І будете шукати Мене, і знайдете...» (Біблія, книга Єремії 29:12, 13).

Ви можете зв'язатися з нами будь-яким зручним для Вас методом:

ТЕЛЕФОН В УКРАЇНІ:

0 800 30 20 20
(безкоштовно по Україні)

ТЕЛЕФОН У РОСІЇ:

8 800 100 18 44
(безкоштовно по Росії)

contact-hope

molitva@hope.ua

Radio
«Голос Надії»

Налаштовуємось
на хвилю «Надії»
та вивчаймо Біблію
разом із сім'єю
Черничко.

Глибоке дослідження
біблійних істин
та дивовижні
відкриття
живого Бога!

Слухайте християнське радіо на:

▶ Першій програмі Українського радіо
СБ 17:30 - 17:45
НД 8:50 - 8:55

▶ Другій програмі Українського радіо
ПН 18:55 - 19:00
ВТ 18:45 - 19:00

Залишайтеся на хвилі «НАДІЇ»

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корещук
Відповідальний редактор: Яна Хорошун
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж
Дизайн та верстка: Артур Аптер
Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 467-50-72

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в
дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а
також право редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошен-
ня, реклама та листи дописувачів друкуються мовою
оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети.
Відповідальність за зміст статей несе автор.

**Свідectво про державну
реєстрацію**
Серія KB №8176 від 03.12.2003

